

[Guldberg.]

som altså er grundlaget for boligpolitikken her i landet, indtil man finder noget andet, er den kontrol, man dog til en vis grad havde med, hvordan disse offentlige midler blev anvendt, ved at der lå et konkurrenceforhold over for andre former for byggeri, praktisk talt fjernet, og derfor må det nødvendigvis være folketinget — og så må det være i folketingets boligudvalg, det skal foregå efter vores opfattelse — som nu må følge meget nøje, hvad der egentlig bliver af disse midler, og hvordan der bliver disponeret over dem. Jeg har i udvalget som en af rystelserne fået boligministerens notat om, hvordan licitationssystemet virker. Hvis vi er på vej over i, at en omsætning på 58 pct. af det større sociale byggeri, svarende til 6.000 lejligheder, der, hvis jeg kan regne i hovedet, er noget i retning af en anlægsudgift på 900 mill. kr. — når den bliver prioriteret omtrent det dobbelte, altså mellem 1½ og 2 milliarder kr. — i virkeligheden med et betydeligt offentligt tilskud i praksis kan foregå — jeg siger ikke, at det gør det — på den måde, at det tildeles i forvejen til selskaber, som har en særstilling, og af dem gives videre til foretagender underhånden og uden licitation, så kan man godt spørge, om det er betryggende. Og når man regner i procenter, som vi gør, når vi snakker indskud, og tænker på beløbenes størrelse her, så synes jeg nok, at det bliver nødvendigt, at folketinget gennem boligudvalget i forbindelse med behandlingen af denne sag får lejlighed til at komme til bunds i, hvordan de penge bliver anvendt, som man åbenbart hævder er brugt, eller som man hævder ikke er til stede, og som selskaberne hævder er årsagen til, at de ikke kan gøre det, som var rimeligt og fornuftigt, og som enhver anden udlejer burde gøre, at lade være at kræve indskuddet, men kræve et depositum for forudbetaling efter de gældende regler og så over sin meget store virksomhed og omsætning opbygge den egenkapital, der gør, at man kan finansiere, at man kan vælge, at man kan styrke i kontraktforhandlinger, når man skal bygge, og ikke kommer til at bygge dyrere end nødvendigt.

Alle disse forudsætninger vil vi gerne have lejlighed til at studere nærmere, og jeg går ud fra, at boligministeren af de synspunkter,

som jeg her har fremført, også vil forstå, at han ikke skal regne med, at vi fra venstres side; så længe vi ikke virkelig har klaret disse ting, vil gå ind for lovforslaget, som efter vores opfattelse kun går uden om det egentlige problem, nemlig at finde en fornuftig og for lejerne rimelig finansiering også af det sociale boligbyggeri.

Gunnar Jensen: I sin skriftlige fremsættelsestale udtrykker boligminister Helge Nielsen håb om, at han på baggrund af den brede politiske tilslutning, der blev opnået til gennemførelse af denne lov for ca. halvandet år siden, også denne gang vil finde en lige så bred tilslutning til lovændringerne.

Det er rigtigt, som det også har været fremhævet før, at der ved lovens gennemførelse var bred tilslutning, og den socialdemokratiske ordfører, hr. Kampmann, udtalte den 27. maj 1970 ifølge Folketingstidende 1969-70, sp. 6616:

„Socialdemokraterne er gået med til dette forlig, fordi vi gennem ændringsforslag til realkreditlovforslaget har set en lang række af vore hovedsynspunkter imødekommet“.

Den daværende boligminister var altså forhandlingsvenlig. Hvis den nuværende er lige så forhandlingsvenlig som den forrige, kunne vi sikkert nå et resultat, men det kommer nok til at ligge lidt tungt, da et flertal allerede den 24. marts i år har ændret loven om boligbyggeri og dermed blokeret enhver mulighed for, at andre kan få indflydelse på dette lovforslag.

I bemærkningerne til lovforslaget nævnes som det første, at hensigten med loven var at mindske stigningen i udbuddet af realkreditobligationer og derigennem bidrage til en bedring af balancen på obligationsmarkedet. Hvis det stadig væk er dette mål, ministeren har for øje, så tror jeg, der vil være bred tilslutning hertil i folketinget.

Men går man videre i lovforslaget, ser man, at det netop ikke er formålet med det foreliggende lovforslag, tværtimod. Ministeren foreslår for det første, at lånegrænsen for almennyttigt boligbyggeri forhøjes fra 90 til 95 pct., endda med mulighed for dispensation helt op til 97 pct., og for det andet at beboerindskuddet nedsættes fra 6 pct. til 3 pct. Derved bliver lån fra det